

Húsvét – 2012. április 8. – B év

Egy parasztember az ötéves kisfiával szokása szerint elindult a vásárra a mintegy 10 kilométerre lévő városba. Útközben át kellett kelniük egy folyón. A híd mindössze néhány ingatag deszkából állt, amelyek már meglehetősen korhadt fapilléreken nyugodtak. Amikor az apa kisfiával a hírhoz ért, megdöbbenve látták, hogy a folyó erősen megáradt, így a szokottnál sokkal erősebb és sebesebb a sodrása. A híd nyikorogva imbolygott az áradat nyomása alatt. A kisfiú ijedten ragadta meg apja kezét, aki nyugtatva simogatta meg a buksiját, s azután határozott léptekkel átvezette a rémült gyermeket a hídon. Amikor visszafelé indultak a vásárból, már besötétedett. Amikor a folyó felé közeledtek, már messziről hallották az erős zúgást. „Apa, én nem merek átmenni a hídon! Én félek! Sötét van, mély a víz, belefulladás!” – panaszkodott a fiú. Az apja azonban a karjába vette őt és így biztatta: „Ne félj! Neked rá se kell lépned a hídra, majd én átviszlek! Legjobb lesz, ha elalszol, s észre sem fogod venni, amikor átkelünk!” Így is történt. A gyermek elaludt, s másnap reggel kis fehér ágycikójában, épen és kipihenten ébredt föl. Nem is érzékelt semmit abból, amikor apja karjaiban áthaladt a félelmetes folyó feletti ingatag hídon. Nincs mitől félnünk: ilyen a halál is!

A földi ember számára a semmi, a nemlét, a pusztulás mindig a véglegesség fenyegető rémét hordozza magával. A semmi logikusabbnak, természetesebbnek tűnik, mint a valami, hiszen a semmiért nem kell tenni semmit. A nemlét egyszerűbb, mint a lét, hiszen nem szorul magyarázatra. Ráadásul a tapasztalataink is azt mutatják, hogy bárki vagy bármi sokkal könnyebben elpusztul, fölemésződik, mint ahogyan keletkezik. Mennyit kell dolgozni, küzdeni, hogy az ember egy kis vagyont gyűjtögessen össze, s aztán egy a mostanihoz hasonló gazdasági válság hónapok alatt kiragadjon a kezünkből. Mennyit kell teljesíteni, bizonyítani ahhoz, hogy valakinek végre egy biztosnak tűnő állása, karrierje legyen, s a munkanélküliség egyik napról a másikra beteheti a kaput a reményeink mögött. Milyen sokat kell virrasztani egy-egy gyermek ágya felett, milyen sokat kell tanítgatni, türelemmel nevelni, amíg szép ifjú fiatalemberré vagy lánnyá serdül, s egy baleset egyik pillanatról a másikra megfoszthat tőle. Milyen hosszú időbe telik, míg egy emberi kapcsolat igazi barátsággá vagy szerelemmé érik, s néhány keresetlen szó tönkretelheti. Minden követ megmozgatunk, hogy szeretteink egészségét, életét óvjuk, gyógyítsuk, és a halál végül mégis földbe fekteti őket. Igen, a pusztulás, a nemlét, a semmi annyival de annyival természetesebbnek, erősebbnek tűnik, mint a lét, az élet! Akkor miért van hát, hogy mi emberek mégsem tudjuk elfogadni természetesnek? Miért van, hogy nem tudunk fájdalom, csalódottság nélkül napirendre térni az elmúlás, az elvesztés, a nemlét fölött, pedig mennyire megszokhattuk volna már!

Igen, az ember hozzá van szokva az elvesztéshez, az elmúláshoz, a pusztuláshoz, de nem tud belenyugodni! Különösen a véglegesség, a romlás, a veszteség véglegessége és visszafordíthatatlansága az, ami ellen minden lázad az emberi szívben! Miért? Erre a kérdésre kezdettől fogva keresték, keresik a választ a nagy gondolkodók, a filozófiai rendszerek, a vallások. Voltak és vannak olyanok, akik szerint ki kell irtani az emberből ezt a hamis és félrevezető ragaszkodást a léthez, főként a vég nélküli, örök élethez, hiszen ennek semmi alapja. Vagy legyünk közömbösek minden és mindenki iránt, ne keressünk és találjunk semmi élvezetet és örömet a múlandó dolgokban, mert úgyis elveszítjük őket, s aztán kesereghetünk! Vagy pedig elégedjünk meg a gyorsan múló élvezetekkel: ragadjunk meg, élvezzünk ki minden pillanatot, minden lehetőséget, amit lassan vagy gyorsan elfogyó létünk kínál, hiszen soha semmi nem tér vissza, minden a semmibe zuhan! Mi keresztények nem osztjuk ezen szkeptikus nézetek egyikét sem. Egyik sem emberhez méltó, s nem is képes rá az ember!

A Húsvét, a feltámadás hite adja meg a keresztény választ, a keresztény megoldást. Van pusztulás, van elmúlás, van halál, de nem tart örökké, nem végleges! Talán gyorsabb, de nem

erősebb és tartósabb, mint a keletkezés, a lét, az élet! Az ember megtorpan az elmúlás előtt, lesújtja a veszteség, különösen az emberi élet elmúlása, minden veszteségek legnagyobbika, a halál, hiszen tehetetlennek bizonyul vele szemben. Épp ezért gondolja véglegesnek! Ezért keresik azon a hajnalon az asszonyok is a halott Jézust a sírban. Úgy gondolják, mindennek vége! Tehetlenségükre utal átvitt értelemben az a kérdés is, amit föltesznek egymásnak a sír felé siettükben: „Ki fogja nekünk a követ elhengeríteni a sír bejárata előtt?” A halál áttörhetetlen fal az emberi erő számára, olyan szikla, ami végérvényesen elzárja előlünk azt, akit szerettünk. Az emberi képességek számára innen nincs tovább. A kérdés mégis elnyomhatatlanul ott bujkál bennünk: Valóban senki sincs, aki át tudná törni azt a falat, aki félre tudná hengeríteni azt a követ? Húsvét hajnala megadja a választ. A legnagyobb kérdésre a legnagyobb választ. Minden élet Ura, aki maga a Lét, Jahve, Aki Van, elhengeríti a követ a sír bejárata előtt. Minden sír bejárata előtt. Isten visszaadja az életet, amelyet már végérvényesen veszni láttunk. Isten a karjában visz át bennünket a folyón, amelyről mi azt hisszük, hogy örökre elnyel minket.

Már Jézus feltámadása előtt is voltak olyan biztató tettei az Úrnak, amelyek egyértelműen rámutattak, hogy a tőle kapott élet vagy a tőle nyert új kezdet képes felülkerekedni a nemléten, a semmin, a pusztuláson. Nem véletlenül elevenítjük fel Húsvét éjszakáján a teremtés történetét és a Vörös Tengeren való átvonulás győzelmi menetét. Igen, a teremtésben a mindennél erősebb, áthatolhatatlannak tűnő, a létnek semmi nyomát nem hordozó semmiből keletkezik a világ, benne az emberi élet. Isten, aki van öröktől fogva, felette áll a semminek. Mivel Ő maga a lét, minden életnek Ura, örökre felülkerekedik a semmin, a nemléten, az elmúláson. Teremtő szava kimondatott, és ma is hangzik a világegyetemben. Ez a teremtő szó hívja életre a halálból a megholtakat az új teremtés napján, Húsvétkor és majdan a világ végén is. A Vörös Tenger hasonló akadályt képez a menekülő Izrael népe előtt, mint a sír bejáratát fedő szikla az asszonyok előtt. Itt a vég, innen nincs tovább! Isten ereje azonban megnyitja a tovább vezető utat. Az élet Ura számára nincsen akadály, nincsen végérvényes pusztulás.

Ez a húsvéti hit adjon reményt mindazoknak, akiket veszteségeik már-már kétségbeesésbe kergetnek! Akik végérvényesnek és visszafordíthatatlannak gondolják romlásukat! Az Istentől kapott élet legyőzhetetlen fénye ragyogja át reménytelenségük sötétjét, s bátran kérjék a feltámadt Krisztust, hogy hengerítse el útjukból azt a sziklát, amelyet az ő minden emberi erőmegfeszítésük már képtelen elmozdítani!